

Det kommer blandt andet til udtryk i, at forslagsstillerne hver eneste gang, vi drøfter disse ting, har et eneste krav. Det eneste krav er stramminger, og her rammer man nemlig ned i noget meget centralt. Hvis der er tale om ti udgange om året, skal det være mindre. Hvis vi havde foreslået fem, ville det også have været for meget, og hvis vi havde nøjedes med at foreslå én, skulle de overhovedet ikke have haft nogen.

Sådan diskuteres og debatteres disse temaer her fra Folketingets talerstol, og det er udtryk for et andet menneskesyn.

Frank Aaen (EL):

Da vores ordfører, hr. Søren Søndergaard, ikke kan være til stede, skal jeg fortælle, hvad det er, vi mener om dette forslag, og det kan nok ikke undre nogen, at vi ikke kan støtte det.

Jeg vil godt tilføje, at den modstand, som vi har mod forslaget, ikke skyldes en naiv forestilling om, at bare man lukker øjnene for verdens fortrædeligheder og ønsker sig en bedre verden, så går det jo nok alt sammen.

Verden er grim, brutal og fyldt med modsætninger og meningsløshed, desværre, men der er også håb om forandringer og forbedringer. Det skal der være også for kriminelle, og det her giver det modsatte resultat for de kriminelle.

Lad mig tage et eksempel fra bemærkningerne. Efter Dansk Folkepartis opfattelse er straffenniveauet for narko- og voldskriminalitet ikke højt nok til at afskrække folk fra at begå forbrydelser. Men hvornår er det højt nok? I lande, hvor man har dødsstraf, og det er jo den ultimative straf, holder folk ikke op med at begå forbrydelser, så hvornår er straffeniveauet højt nok? Det findes der ikke nogen objektive grænser for.

Det betyder naturligvis ikke, at det så ikke kan betale sig at straffe folk, som overtræder samfundets love. Det betyder derimod, at straf ikke kan ses isoleret, men hænger sammen med muligheden for at få, hvad man kan kalde et bæredygtigt livsperspektiv efter straffens udståelse. Skal et sådant perspektiv bare på den mindste måde indeholde noget løfterigt for den dømte, spiller muligheden for at få udgang fra fængslet blandt andet en stor rolle.

Det, som Dansk Folkeparti tror, er, at bare forbryderne bliver holdt under lås og slå, vil kriminaliteten forsvinde, men intet i forskningen eller i virkelighedens verden tyder på, at

folk bliver bedre til at vende tilbage til samfundet ved at sidde i fængsel, og da vi trods alt ikke har en kriminalpolitik, som bygger på, at forbrydere skal stuves af vejen for livstid, skal der altså være en gulerod og et perspektiv om at slippe ud af indespærringen. Det er muligt, at Dansk Folkeparti ikke tror på resocialisering og mener, at de straffede for altid skal bære et kainsmærke, men den opfattelse deler vi ikke i Enhedslisten.

Om Dansk Folkeparti i øvrigt selv tror på sammenhængskraften i forslaget, kan man godt komme lidt i tvivl om, for det fremgår af bemærkningerne, at man har fundet det nødvendigt at tilføje, at der er tale om en hovedregel, hvilket altså vil sige, at visse kriminelle åbenbart alligevel skal have lov til at smutte uden om og komme lidt på udgang.

Denne blødsødenhed på retsopfattelsens vegne er jo egentlig sigende, for hvem er det, der skal nyde godt af fravigelserne fra hovedreglen, og hvordan vil det påvirke retsopfattelsen? Det er vel næppe voldsmanden. Over for ham skal der vises fasthed. Ingen udgang, for det vil krænke retsopfattelsen. Men så checkkrytteren f.eks. Forslaget giver ikke svaret, og det gives næppe heller i virkelighedens verden. Hvordan vil Dansk Folkeparti forklare, at f.eks. en mand, hvis penge på forskellig vis er blevet taget fra ham, så han har været nødt til at flytte fra hus og hjem, finde nyt arbejde, skifte skole for børnene og tage et andet navn, bedre kan tåle at møde checkbedrageren på udgang end den person, der har lidt fysisk overlast, kan tåle at møde voldsmanden?

Det lader sig ikke gøre, heller ikke for Dansk Folkeparti, og lad mig derfor afslutte med at konstatere, at retsopfattelsen ikke er objektiv, og at den ikke kan udmåles i faste størrelser. Retsopfattelsen og tiltroen til, at staten kan straffe på en måde, som ikke gør selvtægt nødvendig, opretholdes ikke ved at være tough over for forbrydere, men ved at vise, at der er en vej ud af kriminaliteten og tilbage til samfundet. Dette forslag peger i den modsatte retning, og derfor er vi imod.

Anden næstformand (Henning Grove):
Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Kristian Thulesen Dahl.

Kristian Thulesen Dahl (DF):
Allerførst tak til alle partier for debatten om dette forslag. Selv om det er et element af det,